

SEX=БАЛАСЫ

МАТЫЛЬКІ ШЧАСЦЯ

У кожнага з нас свой досвед спосабаў і метадаў знаёмства з процілеглым полам. У кагосьці гэты былі выпадковыя сустрэчы, нехта іх старанна рыхтаваў, каб «нечакана» сутыкнуцца з жаданым аб'ектам. Хтосьці знаёміўся на танцах ці пляжы, камусьці ў гэтым дапамог грамадскі транспарт. Як некалі спявалі Паплаўская і Ціхановіч: «Увайшоў у аўтобус перапоўнены і аказаўся ля вакна. Спытаў дзяўчыну незнаёмую...» І далей пра выпадковага спадарожніка, з якім «мне аказалася надоўга па пуці». Зараз вось новы спосаб завесці знаёмства ёсць, не выходзячы з кватэры, — праз інтэрнэт. Але справа не ў гэтым. Якім бы ні быў знешні антураж стасункаў паміж хлопчыкамі і дзяўчынкамі, аказваецца, ёсць пяць універсальных стадыяў любоўных адносін і іх наступстваў для арганізма. Адкуль ведаю? Вучоныя высветлілі. Нават не пытайцеся, чые! Вядома ж, брытанскія — без іх ніколі нідзе і ніяк! Як той казаў, без кавалка хлеба не пакінуць. Праверым на сабе іх высновы?

Фота Надзеі БУЖАН.

Спецыялісты назвалі першую стадыю ўзаемаадносін «матылькі ў жываце». І патлумачылі чаму. Падчас першай фазы людзі адчуваюць вельмі моцнае захапленне сваім каханым чалавекам, якое суправаджаецца таксама не менш магутнай сексуальнай цягай. Ну, матылькі, дык матылькі... Геранія Рэнаты Літвінавай з фільма «Граніца. Таежны раман» з характэрным млявым прыдыханнем, напрыклад, гаварыла з гэтай нагоды інакш: «Я лягаю, я — у раі...» У гэты час, як зноў жа падлічылі даследчыкі, губляюць вагу каля 30 працэнтаў закаханых («Доктар, пасля разводу я стала прауляцца. Што мне рабіць?» — «Перастаньце нараджаць святкаваць!» Ці вось яшчэ: «Ты не тлустая! Ты проста ў торціках заблыталася»), а яшчэ 39 працэнтаў становяцца рассяянымі і няўважлівымі на працы, выконваючы яе менш эфектыўна. («Ты моцная, ты справішся» — «Я разумная, я нават не вазьмуся»).

Як казаў дзед Міця:
«Ведаеце, як яна мяне называла? Ніхто не ведае!
Я ёй кажу — Санечка!
А яна мне — Міцонечка!...»

Як сцвярджаюць навукоўцы, цяга партнёраў адно да аднаго крыху суцільнае падчас другой стадыі любоўных адносін. Яе назвалі «станаўленне». Тут галоўны інтарэс абаіх — даведацца як мага больш пра партнёра. Менавіта на гэтым будуецца далейшыя адносінны. Памятаеце дыялог паміж Калугінай і Навасельцавым са «Службовага рамана»? «Чаму вы ўвесь час віляеце? Што вы за чалавек? Я не магу вас раскусіць!» — «Не трэба мяне кусаць... Навошта... раскусваць? Не трэба...» Ну, вось, мабыць, неяк так. Арганізм, перажываючы стадыю «станаўлення», вызваляе монааміны, тлумачаць даследчыкі. Гэта прыводзіць да пачашчанага сэрцабіцця, што дае адчуванне радасці, моцнага задавальнення, па эфекце падобнага да ап'янення («Смачна прыклаўся», — сказаў Давід Гоцман з «Ліквідацыі», перакуліўшы шклянку каньяку, калі прыйшоў дадому да Норы «падбіваць кліны», але атрымаў «адлуп»). На гэтай стадыі і мужчыны, і жанчыны думваюць выключна пра сваё каханне. Прычым настолькі шмат думваюць, сцвярджаюць вучоныя, што ў 44 працэнтах выпадкаў губляюць сон, а ў 29 працэнтах у іх зніжаецца ўвага. (Як тут зноў не прыгадаць Навасельцава? Увогуле, на мой погляд, увесь фільм Эльдара Разанава падыходзіць у якасці цытатніка да даследавання брытанскіх вучоных — ледзьве не з любога месца да любой са стадыяў. Дык вось: «У мяне дзеці. У мяне іх двое: хлопчык і д-дзя... т-таксама хлопчык. Два хлопчыкі!»)

Ці правільна развіваюцца адносінны? Такое пытанне ўзнікае ў закаханых на трэцім этапе, які вучоныя назвалі перыядам «асіміляцыі». Партнёры пачынаюць задумвацца пра сумеснае будучае, пачынаюць «упускаць» каханага чалавека ў сваё жыццё: знаёміць з роднымі, з сябрамі. І гэта часта прыводзіць да стрэсу, паколькі, па назіраннях даследчыкаў, 27 працэнтаў людзей не ведаюць, чаго чакаць ад новых сувязяў ў ўзаемаадносіннах, наколькі спадабаюцца знаёмым і родным іх выбраннікі. (Ёсць жарт у тэму каманды Вышэйшай лігі КВЗ з Белграда «Дэтэктыўнае агенцтва Месяцовае святло»: «Ты ведаеш, што пра яе ў пад'ездзе пішуць?» — «Мяне не засмучае, што яна — адказная за пажарную бяспеку.»)

У чацвёртай фазе паміж партнёрамі ўзнікае «сумленнасць». Тут ужо яны не саромеюцца паўстаць адно перад адным у сваім сапраўдным святле. Гэта яшчэ адна стадыя ва ўзаемаадносіннах, дзе ў чалавека вельмі вялікая верагоднасць стрэсу, паколькі людзі перастаюць утойваць сваю трывогу і хваляванне, што выклікае розныя сумненні ў іх выбранніку (гэта адбываецца прыкладна ў 15 працэнтаў партнёраў). Як па мне, дык тут няма лепшай ілюстрацыі, чым цытаты з фільма «Любоў і галубы». Як казаў дзед Міця: «Ведаеце, як яна мяне называла? Ніхто не ведае! Я ёй кажу — Санечка! А яна мне — Міцонечка!...»

Пятая фазы дасягаюць, як правіла, тыя партнёры, якія пасля чатырох папярэдніх стадыяў не зляцелі з «эмацыянальных катушак». («Нармальна ўсё?» — заўсёды пытаецца каманда КВЗ «Адэскія мансы». «Ды нармальна ўсё!» — сама ж і адказвае.) Гэты перыяд навукоўцы назвалі фазай «стабільнасці». Гэта калі расце ступень блізкіх адносін і даверу паміж людзьмі. Па выніках даследавання, 23 працэнта партнёраў у гэты час адчуваюць шчасце. Як тут зноў не прыгадаць «Службовы раман»? Памятаеце, чым там усё скончылася? Яны заскочылі ў таксі. «Куды едем?» — «Прама!» І голас за кадрам: «Праз дзевяць месяцаў у сям'і Навасельцавых нарадзіўся яшчэ адзін хлопчык». Ці супала ўсё вышэйвыкладзенае з вашым асабістым? Лавіце матылькоў свайго шчасця...

Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

«Ні на якіх дыетах я не сяджу!»

(Заканчэнне.
Пачатак на 1-й стар.
«ЧЗ».)

— Нярэдка даводзіцца чуць, што на конкурсах прыгажосці не абыходзіцца без зайздрасці і нядобразычлівасці...

— Не скажу, быццам нехта падчас конкурсу ствараў мне перашкоды і што адчувалася «напружанне ў паветры». Наадварот канкурсанткі па-сяброўску ставіліся адна да адной, дапамагалі, падтрымлівалі. І мы сёння падтрымліваем стасункі. Калі дзяўчаты прыязджаюць у Мінск, то сустракаем, дзелімся апошнімі навінамі, бо мы зблізіліся за час спаборніцтваў і нават з некаторымі пасябравалі.

— Да «Міс Беларусь» у вас не было досведу ўдзелу ў конкурсах прыгажосці. Што стала прычынай такога смелага кроку?

— Раўнае было спантаным.

Я ўбачыла рэкламу на тэлеканале АНТ і падумала: «А можа, і мне пайсці і рызыкнуць?» Схадзіла, памятаю, на кастынг раніцай, а потым пабегла на працу. Нават не думала, што прайду адбор. А потым панясла: другі тур, фінал...

— Што было больш складаным — трапіць на конкурс ці перамагчы?

— Кастынг сам па сабе — вельмі хваляючае мерапрыемства. Там кожная з дзяўчат спадыяецца, што пасля ёй патэлефануюць. І на самім конкурсе цяжкасцяў хапала. Бо трэніроўкі кожны дзень, дэфіле, вучышся правільна хадзіць, танцаваць. Усе стараліся, але адна ўдзельніца не вытрымала і пакінула конкурс. Зразумела, усе дзяўчаты настроіваліся на перамогу, але на атмасферы і на ўзаемаадносіннах паміж канкурсанткамі гэта негатыўна не адбілася. Мы былі як сапраўдная каманда.

— Вы да апошняга не казалі маці, што пайшлі на конкурс. Якой была яе рэакцыя, калі даведалася?

— Мама была рада, што я дайшла да фіналу. Для яе я ў любым выпадку заўсёды пераможца, і яна любіць і прымае мяне ўсякай.

«Сёння я ўдзельнічаю ў модных паказах, і мне падабаецца гэта. Але разумею, што так не будзе ўсё жыццё, трэба мець іншую прафесію».

— Вас выхоўвалі як прынцэсу?

— Я дакладна не была разбэшчаным дзіцем. Мяне дапамагалі выхоўваць бабуля з дзядулем. Маё дзяцінства прайшло ў вёсцы. У мяне было шмат сяброў. У класе нас вучылася толькі сем чалавек, і мы былі нібы адна сям'я. Вольны час бавілі на вуліцы. Напрыклад, зімой

маглі да ночы катацца на санках. Гэта было здорава і весела. Цяпер мне нават шкада сучасных дзяцей, якія прападаюць каля камп'ютара, бо іх дзяцінства праходзіць міма. Яны пазбаўляюць сябе задору і радасці, якія некалі былі ў нас...

— На пачатку восені вы пабывалі ў Парыжы. З якім вопытам і ўражаннямі вярнуліся?

— Сам горад вельмі спадабаўся. Адзіны мінус — вялікі наплыў турыстаў. У першы дзень было складана арыентавацца, а потым ужо ўсе дні гуляла пешшу. Там у мяне былі розныя майстар-класы. На сустрэчы з візажыстам спасцігала сакрэты макіяжу. Майстар, якая ўжо не першы год працуе ў Парыжы, дала мне шмат карысных парадаў, якімі абавязкова буду карыстацца. Таксама ў мяне была фотасесія каля розных выдатных мясцін горада. Фатаграф трапіўся добры, і, як высветлілася, ён таксама родам з Беларусі. Яшчэ вывучала правільны этыкету, майстэрства дэфіле і ў тэорыі, і на практыцы. Удалося пакаштаваць і стравы французскай кухні. Эмоцый і ўражанняў назапасіла нямала.

— Як рыхтуецца да «Міс свету»? Настройваеце сябе на перамогу?

— Ужо ідзе напружаная падрыхтоўка: урок англійскай мовы, спорт, прымерка касцюмаў, танец беларускіх рыхтую і гэтак далей. 14 снежня фінал конкурсу ў Лондане. На мяне

ляжыць вялікая адказнасць — прадстаўляць Беларусь на міжнароднай арэне. Таму галоўнае для мяне — зрабіць гэта годна.

— Думалі пра тое, каб працягнуць займацца мадэльным бізнесам?

— Кар'еру ў мадэльным бізнесе можна будаваць толькі да пэўнага ўзросту. Сёння я ўдзельнічаю ў модных паказах, і мне падабаецца гэта, я карыстаюся магчымасцю паспрабаваць сябе ў новым амплуа. Але разумею, што так не будзе ўсё жыццё, трэба мець іншую прафесію. Аднак кожны вольны выбіраць менавіта тое, да чаго ляжыць душа.

— І чым жа вы цікавіцеся па жыцці?

— Калі не прападаю на рабоце, то знаходжу час для прагляду фільмаў альбо для чытання. Нядаўна перачытвала Маргарэт Мітчэл «Знесеныя ветрам», а наогул больш цікаўлюся навуковай літаратурай. Цяпер найбольшы інтарэс у мяне выклікае касметалогія. Хацелася б засяродзіцца менавіта на гэтай сваёй страцы.

«...Немалаважна, ці задаволены вы ўсім на працы, у асабістым жыцці, бо тады мы шчаслівыя і, як вынік, прыгожыя».

— Што робіце для падтрымання прыгажосці?

— Наведваю трэнажорную залу. Атрымліваецца не заўсёды, але стараюся займацца больш-менш сістэматычна. Ні на якіх дыетах я не сяджу. Люблю салодкае, але ем дэ-

серты толькі ў першай палове дня. Хлеб наогул выключыла са свайго рацыёну. А вось стравы з рыбы, морапрадуктаў мне падабаюцца. Плюс зеляніна, садавіна. Гатаваць нешта люблю пад настрой. Самае важнае, каб было смачна і карысна.

— Прыгожая жанчына, па-вашаму, як выглядае?

— Я лічу, што кожная жанчына прыгожая па-свойму. Часам мы маем нейкія недахопы, аднак не факт, што іх заўважаюць іншыя, калі мы не акцэнтуюем на гэтым увагу. Таму пры ўменні падаць сябе — а гэта немалаважна, на мой погляд, без унутранай упэўненасці ў сабе, — усе будучы ўспрымаюць вас адпаведна. І, немалаважна, ці задаволены вы ўсім на працы, у асабістым жыцці, бо тады мы шчаслівыя і, як вынік, прыгожыя. А калі жыццё паб'е, галоўнае — не падаць духам і заставацца самай сабой.

Алена ДРАПКО.
Фота Надзеі БУЖАН
і з уласнага архіва
Вікторыі МІГАНОВІЧ.

ЧЫРВОНКА
ЧЫРВОНАЯ ЗМЕНА

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ №12

ад 19 лютага 2009 года выдана

Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Заснавальнікі газеты —

рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»,
грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».

Дырэктар-галоўны рэдактар
КАРЛЮКЕВІЧ Аляксандр Мікалаевіч.

Адказныя за выпуск: першы намеснік галоўнага рэдактара Наталля КАРПЕНКА, рэдактар аддзела Надзея НІКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.
Выдавец — Рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»
Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.

Кантактныя тэлефоны: 292 44 12, 287 17 41.

e-mail: info@zvyazda.minsk.by

Газета адрукавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве «Выдавецтва «Беларускі Дом друку».

ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009. 220013,

г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.

Тыраж 20.010.

Нумар падпісаны ў 19.30 03.12.2014 г.